

Fins a caure rebentats

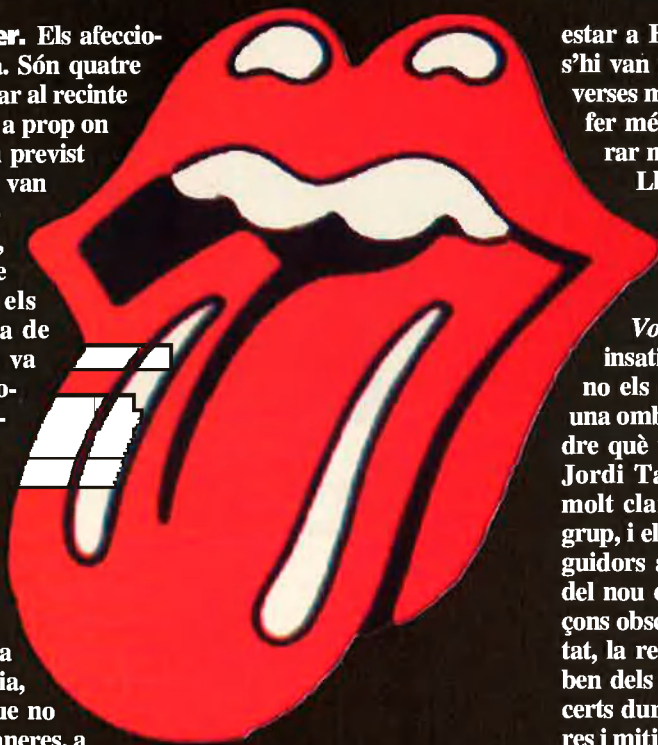
Són els Stones, són els concerts de la gira 'Voodoo Lounge Tour', el seu darrer disc, i són més de tres-cents quilòmetres els que separen els seus incondicionals catalans de Montpeller, on vindran el dia 27 de juliol. Serà al recinte de Gramont.

Sembla que quan els Rolling Stones van decidir de dedicar-se a la música professionalment, algú va aconsellar als joves Brian Jones i Keith Richards que, si volien triomfar, la primera cosa que havien de fer era desfer-se d'aquell cantant "amb uns llavis com matalassos". Afortunadament no li van fer gens de cas, i avui l'amable personatge deu fer trenta anys que es penedeix d'aquelles paraules. Els Stones (mai de la vida "Rollings"), sense el carisma, l'energia i, és clar, les composicions de Mick Jagger, segur que no celebrarien el mig segle de vida dalt els escenaris. Com tampoc no haurien arribat fins aquí sense l'obscur Keith Richards. Potser és que la relació d'amor i odi entre aquests dos músics ha creat una tensió que ha ajudat a fer viure els Rolling Stones fins a límits que ningú no podia preveure. Potser és que van donar el misatge oportú en el moment oportú. Segurament que són aquestes coses, i moltes més, la claus d'una formació legendària que continua mantenint, encara ara, la força i l'autenticitat, sense repetir-se, després de tants anys. *Voodoo Lounge*, el seu últim disc (de més d'una trentena que ja en tenen) és la millor prova que els Stones continuen vius del tot. I la setantena de concerts que ja han fet de l'última *tournee* —un any sencer—, és la prova que una colla d'avis encara pot fer vibrar el món. I si no, només cal preguntar-ho al miler de catalans que faran més de tres-cents quilòmetres per veure els Rolling Stones en directe.

Els Rolling Stones han realitzat més d'una setantena de concerts durant aquesta gira. La presentació del seu darrer disc supera ja l'any.

Pelegrinatge a Montpeller. Els afeccionats al rock ja saben la ruta. Són quatre hores d'autopista fins a arribar al recinte de Grammont, el lloc de més a prop on veure els grups que no tenen previst d'actuar al nostre país. Allà van suar la samarreta els seguidors de Bruce Springsteen, quan hi va portar l'espectacle *Born in the USA* i també els d'U2, quan el grup acabava de fer *The Joshua Tree* i no es va posar d'acord amb cap promotora de casa nostra. La nova cita serà el dia 27 de juliol. Prop d'un miler de catalans han pagat onze mil pessetes, cosa que els dona dret al viatge d'anada i tornada amb autocar i a l'entrada del concert. Xixon, la segona destinació possible, ha estat descartada per la majoria, car queda molt més lluny que no pas Montpeller. I, de totes maneres, a Xixon, no hi trobaran a faltar ningú: les 45.000 entrades, a 5.200 pessetes, es van vendre en només tres dies. Els promotors barcelonins, que no es van voler arriscar a perdre diners, es deuen estirar els cabells. Però la seva por era més que justificada: contractar els Rolling Stones per a un concert costa aproximadament 225 milions de pessetes, i, és clar, les pèrdues poden ser dramàtiques. A més, el cost del lloguer de l'Estadi Olímpic hauria encarit les entrades fins a 7.000 pessetes. I ja hi ha els dos precedents, del 1976, a la plaça de braus de la Monumental, i del 1990, a l'Estadi mateix, que sembla que no van ser negocis gaire rodons. A més, no es tracta només de muntar l'escenari impressionant, semblant a un edifici i ple d'altaveus i llums, que pesa 176 tones. Hi ha les altres *petites* coses, com ara aviar els artistes. A tall d'exemple: al 1990 el grup va llogar vuitanta habitacions de l'hotel on es van

estar a Barcelona. I, a la *suite* dels músics, s'hi van fer instal·lar un billar americà i diverses màquines de jugar. Petits plaers per a fer més passadora una ronda que pot durar més d'un any. La factura va sumant. Llogar els Stones és molt car, però vist l'èxit, s'ho val.

Probablement el millor espectacle. Els concerts de la gira *Voodoo Lounge Tour* no deixen ningú insatisfet. Els Rolling Stones, la veterania no els ha portats a ser, com tants altres, una ombra de la seva joventut, sinó a aprendre què vol el públic i a donar encara més. Jordi Tardà, eminent *stonianista*, ho veu molt clar: aquest és el millor moment del grup, i els nous concerts són ideals per als seguidors autèntics, perquè a més dels temes del nou disc i dels èxits, hi ha rareses i cançons obscures i prou desconegudes. La qualitat, la reafirmen les cròniques que ens arriben dels EUA i del nord d'Europa: els concerts duren, com tenen per costum, dues hores i mitja plenes d'intensitat. I amb la mateixa energia de sempre, els quatre stones històrics; Mick Jagger, Keith Richards, Charly Watts i Ron Wood ensenyen el nou baixista, Darryl Jones (substituit del jubilat d'or, Bill Wyman), que amb quinze o vint anys més que ell encara poden fer embogir l'audiència. I, per si de cas, porten un espectacular muntatge de llums, focs artificials, enormes ninots inflables i videos, totalment prescindible tenint en compte la corda dels Stones, però que ajuda a donar una sensació de fantasia i grandesa. Ara bé, els qui vagin al concert de Montpeller encara seran més privilegiats, i en lloc de tenir *només* Rolling Stones + espectacle pel mateix preu, tindran això + una actuació de The Black Crowes + una de Bob Dylan, amb l'emoció afegida de si tocaran algun tema junts. Es preveu una nit memorable, malgrat l'absència de l'antic baixista Bill Wyman, que va plegar dels Stones just abans d'enregistrar *Voodoo Lounge*. Wyman va anar

Economia de ses safàniques majestats

JAGGER

Cost d'un concert:
225 milions de ptes.

Guanyats de la
gira *Voodoo Lounge*:
42.000 milions de ptes.

Primer sou de Jagger
com a músic: 200 ptes.

Fortuna cash:
10.200 milions

Preu de les entrades:

Barcelona 11-6-1976 900 ptes	Montpeller 27-7-1995 5.000 ptes.,
------------------------------------	---

RICHARDS

Fortuna cash:
6.000 milions

ORIOI MARTÍ

al concert que el grup va fer recentment a Londres, però s'ho va mirar des del públic; des que va plegar s'ha dedicat al seu *fast food* Sticky Fingers de Kensington i a escriure llibres sobre arqueologia egípcia... i la seva autobiografia, que no ha agradat gaire als seus companys, i on afirma que s'ha ficat al llit amb 278 dones. Veracitat a banda, el fet és que aquesta declaració d'excessos lliga perfectament amb la imatge que sempre s'ha forjat al voltant dels Rolling Stones. Des del començament el grup xalava fent de brossa a l'ull de la represso-

ra societat dels 60, il·lustrada amb la consigna: "Deixaria que la seva filla sortís amb un Stone?" No van fer la revolució, llevat de la sexual, però molts la van fer al seu ritme. Tots els músics del grup van aconseguir una fitxa policíaca acceptablement plena de literatura: drogues, orgies, escàndols... Els seus currículums d'amants compartides feia posar els cabells drets als impressionables membres de la bona societat. Ara, molts anys després, poden dir que han viscut al límit i que se n'han sortit (només es va quedar pel camí el dèbil Brian Jones, que no ho va resistir). Mick Jagger aguanta amb Jerri Hall, fills i néts, la glòria i la fortuna; Keith Richards, més preocupat per la música, diu que els seus

vici's es limiten a fumar i a beure, sobretot Guinness; Charlie Watts, amb aspecte de vellet encantador, s'ho passa pipa tocant jazz; Ron Wood mena una vida tranquil·la, i de tant en tant col·labora amb el seu amic Rod Stewart. Fins i tot l'ex-baixista, l'irreductible Wyman, ha acabat la seva relació recent amb l'anorèxica model Mandy Smith, trenta-quatre anys més jove que no pas ell, i ara porta una vida plàcida i tranquil·la d'home casat. Què passa quan els Stones ja no fan bandera de la droga i del sexe? Que sempre queda el rock'n'roll. **Agnès Rotger**

EFE

Keith Richards i Mick Jagger són els dos protagonistes d'un grup mític com els Stones. La seva relació d'amor i odi ha creat la tensió necessària perquè la seva música continuï als escenaris.